

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, právně zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2011, č.j. MMB/0026072/2011 a rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2011, č.j. MMB/0122441/2011,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 24.1.2011, č.j. MMB/0026072/2011 **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 30.3.2011, č.j. MMB/0122441/2011 **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 979 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Jungmannova 24, Praha 1 .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 21.2.2011 se žalobce ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 33/2011 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2011, č.j. MMB/0026072/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb ze dne 1.12.2010, č.j. 100078925/VANJ/VHA/004, sp. zn. VHA011000113 (dále jen „platební výměr správce poplatku“) a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 92 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.10.2010 do 31.12.2010, v celkové výši 460.000 Kč.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28.4.2011 se žalobce ve věci původně vedené pod sp. zn. 31Af 49/2011 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2011, č.j. MMB/0122441/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb ze dne 10.11.2010, č.j. 100078925/VANJ/VHA/003, sp. zn. VHA011000113 a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 90 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.7.2010 do 31.9.2010, v celkové výši 450.000 Kč.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 15.6.2011, č.j. 31Af 49/2011–89, bylo rozhodnuto o spojení věcí vedených pod sp. zn. 30Af 33/2011 a 31Af 49/2011 ke společnému řízení a jejich následnému vedení pod sp. zn. 30Af 33/2011. Důvodem jejich spojení byla obsahová totožnost uplatněných žalobních námitek, hospodárnost a rychlost řízení.

Dále pak usnesením zdejšího soudu ze dne 27.2.2013, č.j. 30Af 33/2011-167, bylo rozhodnuto, že namísto původního žalobce Apex On-line, a.s., se sídlem Strašnická 1b/3165, Praha 10 bude dále pokračováno na straně žalobce se společností SLOT Group, a.s., se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Důvodem tohoto postupu byl zánik původního žalobce na základě fúze společnosti.

II. Obsah žalob:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a platební výměry za nezákonné a protiústavní. Žalobce napadá legislativní proces přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“. Pro podporu svých argumentů žalobce uvádí nálezy Ústavního soudu ze dne 15.2.2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06. Žalobce tak poplatkovou povinnost uloženou mu na základě novely zák. č. 183/2010 Sb. považuje za zásah do ústavně a mezinárodně garantovaného práva společnosti vlastnit, resp. pokojně užívat, majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle žalobce žalovaný i správce poplatku nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. zcela nesprávně posoudili otázku, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V důsledku této chybné interpretace došlo následně k vydání Platebního výměru, které je ovšem v rozporu se zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) a v rozporu s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 9/2010“). Podle žalobce měl být předmětem zpoplatnění centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů. Základem pro výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu má být § 1 odst. 1 zákona o loteriích, na základě kterého je nutné dospět k závěru, že centrální loterní systém tvoří jeden funkčně nedělitelný celek, který se skládá z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů sloužící pouze jako zobrazovací jednotky. Pro podporu svých tvrzení žalobce odkazuje na Standard centrálního loterního systému s interaktivními terminály vydaný Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení. Předmětem povolení podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivé koncové terminály. Koncové terminály jsou pouhou součástí centrálního loterního systému a nejsou tedy samostatně provozovány ani povolovány. Jejich seznam a umístění je uveden v povolení vydaném Ministerstvem financí. V případě změn v počtu koncových terminálů je tento seznam pouze doplněn a není vydáváno nové

povolení. Pro podporu svých tvrzení uvádí žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2008, č.j. 5 Afs 38/2008-139 a 9 Afs 66/2009-263. Žalovaný a správce poplatku se dopustili nesprávného výkladu zákona o místních poplatcích a následnou nezákonností napadených rozhodnutí, a to tím, že předmětem místního poplatku nesprávně učinili jednotlivé koncové terminály namísto centrálního loterního systému jako nedělitelného technického zařízení.

Dále žalobce považuje žalobou napadená rozhodnutí za nezákonná z důvodu nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu a nezákonné zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejich provozování bylo trvale ukončeno. V souzených věcech neměl žalovaný učinit předmětem zpoplatnění 92 ks, resp. 90 ks koncových terminálů, jelikož některé koncové terminály nebyly v předmětném období provozovány vůbec, resp. v případě jiných došlo v průběhu rozhodného období k trvalému ukončení jejich provozu. Správce poplatku a žalovaný měli povinnost v rámci správního řízení zjistit, které koncové terminály byly v průběhu tohoto období skutečně provozovány, resp. u kterých došlo k zahájení či naopak k trvalému ukončení provozu až v průběhu relevantního období. Podle žalobce z logického výkladu vyplývá, že předmětem zpoplatnění jsou pouze ta zařízení, která byla uvedena do provozu, jelikož pouze provozovaná zařízení mohou mít na území obce tvrzený negativní vliv. Poplatková povinnost dle žalobce vzniká na základě splnění dvou předpokladů, tj. nabytí právní moci příslušného povolení Ministerstva financí, kterým se povoluje provozování sázkové hry (centrálního loterního systému) a zároveň uvedení centrálního loterního systému prostřednictvím koncového zařízení do provozu na území obce, příp. skutečnost, že nedojde k trvalému ukončení jeho provozu na území obce. Výklad provedený žalovaným odporuje čl. 4 vyhlášky č. 9/2010, kde se hovoří o uvedení jiného technického herního zařízení do provozu a nikoli o jeho povolení. Nedílnou součástí podané žaloby činí žalobce přílohu přehledu koncových terminálů jednotlivých centrálních loterních systémů, jejichž provoz byl zahájen teprve v průběhu rozhodného období, příp. jejich provoz byl v průběhu rozhodného období trvale ukončen nebo aniž by tyto koncové terminály byly na území správce poplatku umístěny, resp. uvedeny poprvé do provozu. Dále pak žalobce namítá, že správní orgány nezohlednily při vyměřování místního poplatku, že příslušné rozhodnutí Ministerstva povolující provozování sázkové hry prostřednictvím centrálního loterního systému nabylo právní moci až v průběhu rozhodného období, i přes tuto skutečnost byl žalobci vyměřen místní poplatek za provoz zařízení po celé tříměsíční období. Žalovaný tak měl poměrně snížit částku místního poplatku o ty koncové terminály, které byly na území města Brna v provozu pouze po část období, na které se platební výměry vztahují. Správní orgány se tak dopustily porušení čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a zatížily žalobami napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť není zřejmé, jakým způsobem byla skutečnost trvalého ukončení provozu některých zařízení správcem poplatku zohledněna.

Žalobce napadá postup žalovaného i správce poplatku z hlediska nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (in dubio mitius, resp. in dubio pro libertate), kdy v případě nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu musí být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či

svobod soukromého subjektu. Podle žalobce je pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního názoru nejednoznačný a tudíž není zřejmé, co má být předmětem zpoplatnění, a proto je třeba tuto zásadu v souzených věcech aplikovat. Na podporu svých tvrzení žalobce uvádí nálezy Ústavního soudu ze dne 3.8.2010, sp. zn. III. ÚS 939/10, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezy Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44.

Dále pak žalobce považuje napadená správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná, jelikož z platebních výměrů není seznatelné, zda vůbec a jakým způsobem správce poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku. Žalobce před vydáním předmětných platebních výměrů řádně ohlásil centrální loterní systémy a zaplatil za ně místní poplatek. Žalobce je následně toho názoru, že postupem správce poplatku bylo porušeno jeho ústavně a mezinárodně garantované právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Dále žalobce uvádí, že správce poplatku ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 33/2011 zatížil řízení i další vadou způsobující nezákonnost vydaného platebního výměru, pokud vyměření místního poplatku označil jako vyměření podle pomůcek na základě ustanovení § 44 odst. 2 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Podle žalobce však byl místní poplatek vyměřen na základě dokazování, protože listinu „Seznam zařízení povolených MF ČR“ lze považovat pouze za důkazní prostředek ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků a nikoli za pomůcku ve smyslu § 31 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Podle pomůcek může správce poplatku stanovit místní poplatek pouze tehdy, kdy jej nebylo možno stanovit pouze v případě úplné absence důkazů, a nikoli tehdy, kdy správní orgán zcela rezignuje na řádné zjištění skutkového stavu věci. Správce poplatku si důkazní prostředek opatřil zcela bez součinnosti žalobce. Správce poplatku dále v případě, že měl pochybnosti o úplnosti a správnosti ohlášení žalobce k místnímu poplatku měl zahájit vytýkácí řízení podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, v jehož rámci by své pochybnosti žalobci sdělil a umožnil mu tak pravdivost a úplnost těchto údajů prokázat. Teprve v této fázi byl správce poplatku oprávněn zahájit dokazování a v součinnosti s žalobcem si pak opatřit důkazní prostředky. Správcem poplatku tak byla porušena zásada součinnosti zakotvená v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Ve věci původně vedené pod sp. zn. 31Af 49/2011 žalobce namítá, že správce poplatku v platebním výměru vyměřil místní poplatek v celkem 90 případech za celé období, zatímco žalovaný ve svém rozhodnutí v rozporu s platebním výměrem uvádí, že předmětem zpoplatnění má být 118 koncových terminálů za celé období a 9 koncových terminálů za část předmětného období. Tímto neodůvodněným a nepřezkoumatelným postupem zatížil žalovaný podle žalobce své rozhodnutí nezákonností.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádřeních odkazuje na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, kde se s jednotlivými žalobcem uplatněnými žalobními body vypořádal. K ústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích provedené zák. č. 183/2010 Sb. žalovaný uvádí, že dokud o protiústavnosti předpisu nerozhodl Ústavní soud, jedná se o předpis obecně závazný. Orgány veřejné správy nejsou oprávněny o protiústavnosti předpisu rozhodovat. Dokud není Ústavním soudem o protiústavnosti předpisu rozhodnuto, nelze předjímat, že na jeho základě došlo k zásahu do ústavně a mezinárodně garantovaných práv. Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem, který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení, jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“, pak odkazuje na § 1 zákona o loteriích. Žalovaný nevidí v zákoně o loteriích oporu pro tvrzení, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek podle § 10a zákona o místních poplatcích je podstatné, zda se jedná o zařízení sloužící k provozování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení ministerstva financí, přičemž koncová zařízení centrálního loterního systému tyto podmínky splňují. Žalovaný dále uvádí, že ze samotného názvu poplatku nelze usuzovat, že předmětná zařízení musejí být provozována, aby podléhala místnímu poplatku. Vyhláška č. 9/2010 sice váže zánik poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu. Tato skutečnost však není dle žalovaného podstatná, neboť žalobce nenamítá, že by mu byl vyměřen poplatek za jiná technická herní zařízení, jejichž provozování bylo trvale ukončeno. Jelikož namítané vady řízení nebyly žalobcem v rámci odvolacího řízení vzneseny, žalovaným nebyly tyto vady řízení posuzovány, jelikož neměly podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Žalovaný posoudil platební výměr správce poplatku jako vydaný na základě dokazování a vypořádal se se všemi námitkami žalobce. Postup podle § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nemůže mít na zákonnost výroku vliv. K tvrzenému porušení zásady „in dubio mitius“ žalovaný uvádí, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 33/2011 byla dne 22.6.2011 doručena zdejšímu soudu replika žalobce k vyjádření žalovaného, ve které žalobce trvá na protiústavnosti přijetí novely č. 183/2010 Sb., porušení zákonodárného procesu a zdůrazňuje, že tato novela byla přijata jako pravý přílepek zcela nesouvisející se zákonem o podpoře sportu. Dále žalobce trvá na zhodnocení ústavnosti novely č. 183/2010 Sb. Ústavním soudem. V otázce nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se

jedná o jednoznačný pojem, u kterého je možný pouze jeden výklad. Žalobce trvá na svém výkladu, kdy pod pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze podřadit pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení. Na podporu uvedeného názoru žalobce připojuje dopis Ministerstva financí adresovaný Elektrotechnickému zkušebnímu ústavu, s.p. ze dne 3.6.2010, č.j. 34/66682/2010 a dopis adresovaný Institutu pro testování a certifikaci, a.s., ve kterém Ministerstvo žádá o technický výklad pojmu jiné technické herní zařízení pro účely zpoplatňování dle zákona o místních poplatcích. Žalobce tak trvá na důvodnosti podaných žalob.

V.

Vyjádření žalovaného k replice žalobce:

Žalovaný reagoval na repliku žalobce vyjádřením doručeným zdejšímu soudu dne 28.7.2011. Žalovaný reaguje na tu část repliky, kde žalobce trvá na názoru, že předmětem zpoplatnění u jiných technických herních zařízení je v případě centrálního loterního systému pouze tento systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení. Žalovaný zde poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, Pl. ÚS 29/10, podle kterého koncová zařízení centrálního loterního systému naplňují definici § 2 písm. e) zákona o loteriích. Podle nálezu Ústavního soudu tato zařízení podléhala místnímu poplatku i před novelizací provedenou zák. č. 183/2010 Sb. Žalovaný tak trvá na nedůvodnosti podané žaloby.

VI.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné, že napadená rozhodnutí žalovaného byla vydána v rozporu se zákonem.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Žalobce považuje žalobami napadená rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná z toho důvodu, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, že v posuzovaném případě není možný žádný jiný výklad předmětu zpoplatnění, tj. pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, než žalovaným uváděný.

Dále žalobce považuje za nepřezkoumatelné platební výměry správce poplatku, jakož i rozhodnutí žalovaného, neboť z těchto rozhodnutí není seznatelné, zda vůbec případně jakým způsobem správce poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku.

Krajský soud se přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho

přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobcem je napadána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvádí Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, že: *„z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

První žalobcem namítaná vada nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívá v nedostatečném odůvodnění výkladu neurčitěho právního pojmu. V případě, že by správní orgán použil ve svém rozhodnutí neurčitý právní pojem, aniž by náležitě objasnil význam a obsah tohoto pojmu, zatížil by své rozhodnutí rovněž vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (podrobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2011, č.j. 4 As 12/2011-100). V souzeném případě však o obdobném skutkovém stavu hovořit nelze, jelikož žalovaný v rozhodnutích uvedl výklad neurčitěho pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jakož i uvedl důvody, na základě kterých se s provedeným výkladem žalobce neztotožňuje. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že žalovaný nepřipouští žádný jiný výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalovaný se zcela v souladu s uplatněnou odvolací námitkou vyjadřuje pouze k výkladu pojmu zastávaného žalobcem, aniž by možnost jiného výkladu tohoto pojmu dále vylučoval. Žalovaný dále v napadených rozhodnutích uvádí i důvody, které ho vedly k odmítnutí žalobcem zastávaného výkladu pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a dále i zdůvodnění žalovaným zastávaného výkladu tohoto pojmu.

Dále žalobce považuje platební výměry a rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná, neboť z těchto rozhodnutí není seznatelné, zda vůbec, případně jakým způsobem, správce

poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku.

K tomuto soud uvádí, že zákon o místních poplatcích ani zákon o správě daní a poplatků v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost správce poplatku přihlížet k platbám provedeným poplatníkem před vydáním platebního výměru a zohledňovat tyto platby v následně vydaném platebním výměru. V případě, že je platebním výměrem stanovena poplatková povinnost v určité výši, která je následně poplatníkem plně uhrazena a vedle částky stanovené platebním výměrem je poplatníkem ještě uhrazena částka dle původního ohlášení, nelze tento platební výměr považovat za nepřezkoumatelný pro nezohlednění předchozí platby. Jakékoli platby učiněné poplatníkem vůči správci poplatku jsou evidovány na osobním daňovém účtu poplatníka. Případné platby provedené poplatníkem nad rámec zákonem stanovené poplatkové či daňové povinnosti jsou pak použity na úhradu daňových nedoplatků, případně při jejich neexistenci jsou tyto platby evidovány jako daňové přeplatky, které pak mohou být na základě žádosti za zákonem stanovených podmínek poplatníkovi vráceny. Děje se tak v samostatném řízení, jehož předmět je odlišný od předmětu řízení v souzené věci.

I přes výše uvedené je však soud toho názoru, že z hlediska procesní ekonomie, jakož i přehlednosti postupů před správcem daně, by bylo vhodné, aby případné platby provedené žalobcem na základě ohlášení k místnímu poplatku byly při následném vydání platebního výměru správcem poplatku zohledněny. V obdobných věcech vedených před zdejším soudem je správcem poplatku nastíněný způsob volen, aniž by byl následně v podaných žalobách zpochybňován.

Ve věci původně vedené pod sp. zn. 31 Af 49/2011 žalovaný v rozhodnutí o odvolání mj. uvedl: „*Protože však OZV č. 9/2010 vázala zánik poplatkové povinnosti nesprávně na trvalé ukončení provozu JTHZ, musel správce daně, v případě že zařízení, jejichž provozování bylo v průběhu druhého pololetí roku 2010 ukončeno, zpoplatnit, respektovat příslušné ustanovení OZV. Pro rok 2011 je již OZV č. 21/2010 zánik poplatkové povinnosti správně vázán na zánik povolení k provozování JTHZ. Při výpočtu místního poplatku bylo tedy zohledněno trvalé ukončení provozu některých JTHZ v průběhu zpoplatněného období.*“ Přitom však odvolání žalobce zamítl a platební výměr správce místního poplatku potvrdil. Dle platebního výměru byl žalobci poplatek vyměřen za období 1.7.2010 až 30.9.2010 za 90 ks jiných technických herních zařízení podle základní sazby místního poplatku 5 000 Kč/3 měsíce v celkové výši 450 000 Kč (90 x 5 000 Kč). Z platebního výměru neplyne, že by správce místního poplatku zohlednil ukončení trvalého provozu jiných technických herních zařízení. Součástí správního spisu je i několik dokumentů (např. čestné prohlášení žalobce), z nichž je patrné, že v průběhu vyměřovacího období byl provoz některých jiných technických herních zařízení ukončen (APEX TDC 04606 dne 2.8.2010, Apex VLT0703345 dne 2.8.2010, Apex VLT07110501 dne 27.8.2010, Apex VLT0717300 dne 27.8.2010, Apex VLT07110911 dne 28.7.2010 a Apex VLT0819358). Rozhodnutí žalovaného je tedy v této části nepřezkoumatelné, neboť z něj není vůbec patrné, zda a jak bylo zohledněno trvalé ukončení provozu jednotlivých jiných technických herních zařízení. Dle platebního výměru pak tato skutečnost zohledněna nebyla, neboť místní poplatek byl u 90 ks jiných technických herních zařízení vyměřen za celé období 3 měsíců. Rozhodnutí žalovaného je tedy v této části nejenom nepřezkoumatelné, ale i

nesprávné, když nenapravilo pochybení správce místního poplatku a trvalé ukončení provozu jiného technického herního zařízení nezohlednilo.

Další vady řízení ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 33/2011

Dále žalobce uvádí, že řízení před správcem poplatku, které předcházelo vydání platebního výměru bylo zatíženo vadou způsobující nezákonnost vydaného platebního výměru (a potažmo i potvrzujícího rozhodnutí odvolacího orgánu). Podle žalobce správce poplatku pochybil, pokud vyměření poplatku označil jako vyměření podle pomůcek na základě ustanovení § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, když za pomůcku považoval tzv. „seznam zařízení povolených MF ČR“. Správce poplatku na základě této skutečnosti zcela rezignoval na zjištění skutkového stavu věci. Listinu zvanou „Seznam zařízení povolených MF ČR“ není podle žalobce možné považovat za pomůcku, ale za důkaz. Žalobce namítá, že tímto postupem došlo též k porušení zásady součinnosti podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Ze spisového materiálu byly zjištěny následující skutečnosti. Žalobce podal dne 30.8.2010 podání s názvem „Splnění ohlašovací povinnosti pro účely místního poplatku za provozovaná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí (ve správním spise vedené pod č.j. 100078911), kde uvedl, že v období od 1.10.2010 do 31.12.2010 provozoval pouze centrální loterní systém povolený rozhodnutím č. 901/81189/2006. Rovněž uvedl, že poplatek ve výši 5.000 Kč bude uhrazen. Následně pak správce poplatku reagoval na toto ohlášení sdělením, ze dne 2.9.2010, č.j. 100078925/VANJ/VHA/002, kde žalobci sdělil údaje potřebné pro úhradu poplatku. Následně správce poplatku dne 1.12.2010 vydal platební výměr č.j. 100078925/VANJ/VHA/004, kde uvedl: „*Poplatník, který je adresátem tohoto platebního výměru podal dne 31.8.2010 ohlášení k místnímu poplatku k technickým herním zařízením povoleným Ministerstvem financí, přičemž tuto povinnost splnil poplatník pouze částečně, neboť dle zjištění správce poplatku se jednalo pouze o technické zařízení – centrální loterní systém. Dle seznamu zařízení povolených MF ČR, který vlastní správce poplatku, bylo v období od 1.10.2010-31.12.2010 povolena na území městské části Brno-střed 92 ks technických herních zařízení – interaktivních videoloterijních terminálů, Poplatník dále ve lhůtě splatnosti za tyto interaktivní videoloterijní terminály neuhradil místní poplatek. Při stanovení sazby místního poplatku postupoval správce poplatku v souladu s § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a vzhledem k tomu, že ohlášení poplatníka nebylo přesné, vyměřil výši poplatku podle pomůcek. Pomůckou v tomto případě byl „seznam zařízení povolených MF ČR“, které správce poplatku obdržel od Odboru rozpočtu a financování Magistrátu města Brna.*“

Podle § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků správce daně může stanovit daň podle pomůcek také v případě, že daňový subjekt uvedl v daňovém přiznání nebo hlášení nebo dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení nesprávné nebo neúplné údaje o skutečnostech rozhodných pro stanovení daně a nesprávnost nebo neúplnost ani na výzvu správce daně neodstranil.

Podle § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové

povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

Podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

Podle § 31 odst. 6 pomůckami podle odstavce 5 mohou být zejména listinné doklady, výpisy z veřejných záznamů, daňové spisy jiných daňových subjektů, znalecké posudky a výpovědi svědků v jiných daňových věcech a osob přezvědných, zprávy a vyjádření jiných správců daně, státních orgánů a orgánů obcí, zájmových sdružení a vlastní poznatky správce daně, a to jak z průběhu zdaňování u dotčeného daňového subjektu, tak i u daňových subjektů obdobných.

Podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, vzniknou-li pochybnosti o správnosti průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Při zohlednění výše uvedených ustanovení a procesního postupu správce poplatku, kdy správce poplatku obdržel od žalobce ohlášení k místnímu poplatku ze dne 30.8.2010 pouze za jeden přístroj v podobě centrálního loterního systému a následně bez dalšího vydal platební výměr s odůvodněním, že byl poplatek stanoven za použití pomůcek, je nutné konstatovat, že postup správce poplatku z hlediska zákonnosti neobstojí.

V daňovém řízení (zde v podobě poplatkového) je vždy upřednostňováno stanovení daně (poplatku) prostřednictvím dokazování, neboť správné zjištění a stanovení daně je prvořadým cílem správy daní a poplatků. Za určitých okolností však může být poplatková povinnost stanovena náhradním způsobem za použití pomůcek. Tak tomu bude v případě, kdy poplatník nesplní některou ze zákonem stanovených povinností v takovém rozsahu, že na základě provedeného dokazování nelze stanovit výši poplatku. Z § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků jasně vyplývá, že ke stanovení daně prostřednictvím pomůcek může přistoupit správce poplatku až na základě neúspěšného dokazování. Správce poplatku měl v případě

pochybností o údajích uvedených v ohlášení ze dne 30.8.2010 zahájit vytýkáací řízení podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, v rámci kterého měl přistoupit k dokazování, jehož součástí by bylo předložení tzv. „seznamu zařízení povolených MF ČR“, neboť tento seznam nelze považovat za pomůcku ve smyslu § 31 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. V případě, že by byl dodržen zákonem požadovaný postup, jednalo by se o důkaz ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Správce poplatku by byl následně povinen v souladu se zásadou součinnosti (§ 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků) seznámit žalobce s tímto důkazem a poskytnout mu možnost se k důkazu vyjádřit, případně jej i zpochybnit.

Při hodnocení vad platebního výměru spočívající v použití pomůcek a jeho následného vlivu na zákonnost rozhodnutí žalovaného soud zohlednil i ust. § 114 odst. 4 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „daňový řád“), podle kterého směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek. Tímto ustanovení je limitována přezkumná činnost odvolacího orgánu z hlediska zákonnosti odvoláním napadeného rozhodnutí. Současně je i stanovena povinnost odvolacího orgánu zabývat se v případě, že bylo podáno odvolání proti rozhodnutí, jímž byla stanovena poplatková povinnost na základě pomůcek, předně otázkou splnění zákonných podmínek pro použití těchto pomůcek, a to z úřední povinnosti nad rámec odvolacích námitek. Vyhodnocení zákonnosti použití pomůcek však v napadeném rozhodnutí žalovaného absentuje. Z rozhodnutí tak není patrné, zda se žalovaný touto otázkou zabýval. V případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že při použití pomůcek nebyly dodrženy zákonem stanovené podmínky, nebyl by žalovaný oprávněn tuto vadu napravit vlastní rozhodovací činností a musel by odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správci poplatku (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2006, č.j. 2 Afs 111/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz).

Pouze na okraj soud poznamenává, že předmětem soudního přezkumu ve správním soudnictví je vždy až rozhodnutí druhostupňového správního orgánu. Uplatněnou námitkou však žalobce brojí proti postupu správce poplatku, tedy správního orgánu prvního stupně. Na základě výše uvedeného však soud dospěl k závěru, že řízení před správcem poplatku vykazuje natolik intenzivní vady, že jimi byla zasažena nejen zákonnost rozhodnutí správce poplatku, ale následně i žalovaného, neboť ten v dalším řízení tyto vady neodstranil, ale naopak rozhodnutí správce poplatku, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, potvrdil.

Soud proto uzavírá, že postupem správce poplatku a následně i žalovaného došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s následkem nezákonnosti rozhodnutí o věci samé. Ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 33/2011 tak byl shledán důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Další vady řízení ve věci vedené pod sp. zn. 31Af 49/2011

Žalobce dále uvádí, že správce poplatku vyměřil místní poplatek v celkem 90 případech za celé období, zatímco žalovaný ve svém rozhodnutí v rozporu s platebním výměrem uvádí, že předmětem zpoplatnění údajně má být 118 koncových terminálů za celé období a 9 koncových za část předmětného období. Podle žalobce tak žalovaný zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Ze spisového materiálu byly zjištěny následující skutečnosti. Žalobce podal dne 30.8.2010 ohlášení k místnímu poplatku za provozovaná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí za zdaňovací období od 1.7.2010 do 30.9.2010, za 1 ks jiného technického herního zařízení v celkové výši 5 000 Kč. Správce poplatku sdělením ze dne 2.9.2010, č.j. 100078925/VANJ/VHA/002, oznámil žalobci informace nutné pro provedení úhrady poplatku. Dne 10.11.2010 vydal platební výměr č.j. 100078925/VANJ/VHA/003 za 90 ks technických herních zařízení – videoloterijních terminálů. Dle správce poplatku nebylo ohlášení žalobce přesné, a proto vyměřil poplatek za použití pomůcek na základě § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Pomůckou byl v konkrétním případě „seznam zařízení povolených MF ČR“. Dne 9.12.2010 podal žalobce proti platebnímu výměru odvolání, které bylo správcem poplatku žalovanému předloženo spolu se spisovým materiálem. Výzvou ze dne 24.1.2011, č.j. MMB/0026041/2011, uložil žalovaný v souladu s § 115 odst. 1 daňového řádu správci poplatku, aby doplnil podklady pro rozhodnutí a odstranil vady řízení, neboť nebyly splněny podmínky pro postup dle § 44 zákona o správě daní a poplatků. Správce poplatku měl dle uvedené výzvy zahájit vytykácí řízení podle § 43 zákona o správě daní a poplatků, kde měly být odstraněny pochybnosti o počtu jiných technických herních zařízeních povolených na území městské části a upřesněna doba, od kdy byly povoleny, popř. do kdy byly provozovány. Současně mělo dojít k odstranění pochybností ohledně výše vyměřeného poplatku. Dále byl správce poplatku žalovaným poučen, že je třeba postupovat v řízení podle § 92 odst. 4 a § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu a v souladu s vyhláškou č. 9/2010 lze poplatky vybírat pouze od nabytí právní moci povolení jiného technického herního zařízení do ukončení provozu tohoto zařízení. V souladu s pokyny žalovaného vyzval správce poplatku žalobce výzvou ze dne 7.2.2011, č.j. 100078925/VANJ/VHA/007, aby ve lhůtě 15 dnů sdělil správci poplatku skutečnosti potřebné pro správné stanovení místního poplatku za všechna jiná technická herní zařízení, která mu byla povolena Ministerstvem financí od 1.7.2010 na území městské části Brno-střed, a to zasláním všech kopií příslušných rozhodnutí Ministerstva financí, neboť ohlášení žalobce k místnímu poplatku nebylo kompletní. Na výzvu správce poplatku odpověděl žalobce dopisem ze dne 17.2.2011, ke kterému přiložil i požadované dokumenty. Následně byl správcem poplatku dne 14.3.2011 předložen doplněný spisový materiál spolu s podaným odvoláním žalovanému. Dne 30.3.2011 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „...Na základě pokynu odvolacího orgánu vyzval správce poplatku odvolatele k poskytnutí potřebné součinnosti, zejména kopií rozhodnutí MF ČR vyjmenovaných ve výzvě. Tímto postupem byla odstraněna vada řízení, vytykána odvolatelem v odvolání.“ Žalovaný v rozhodnutí dále uvádí: „Z rozhodnutí Ministerstva financí ČR, předložených odvolatelem, zjistil správce daně i odvolací orgán, že v období od 1.7. do 30.9.2010 bylo odvolateli povoleno na území městské části Brno střed 118 JTHZ (po celé 3. čtvrtletí roku 2010), dalších 9 JTHZ bylo odvolateli

povoleno na část zpoplatněného období...Místní poplatek tak byl vyměřen v nižší částce (za nižší počet JTHZ), než měl být správcem daně správně vyměřen.“

Takový postup však byl dle zdejšího soudu nezákonný, neboť žalovaný po doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí bez dalšího vydal napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správce poplatku potvrdil. V dané věci chyběly podmínky předpokládané v § 44 odst. 2 ZSDP pro stanovení poplatku dle pomůcek. Žalobce podal včas ohlášení. Správce poplatku žalobce nevyzval k odstranění neúplnosti tohoto ohlášení, nemohl tedy přistoupit ke stanovení poplatku dle pomůcek. Seznam povolených konkrétních zařízení na konkrétní období u konkrétního daňového subjektu poskytnutý Ministerstvem financí lze stěží považovat za pomůcku, a v daném případě se jednoznačně jednalo o důkaz. Poplatek byl tedy stanoven na základě dokazování, kdy na jedné straně stálo ohlášení žalobce a na straně druhé seznam zařízení dodaný Ministerstvem financí. Žalovaný správně v rámci odvolacího řízení věc vrátil k doplnění správci poplatku. Ten vyzval žalobce ke sdělení skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku, zejména k dodání konkrétních rozhodnutí Ministerstva financí o povolení loterie nebo jiné podobné hry. Po dodání předmětných povolení správce poplatku dne 14. 3. 2011, pod č. j. 100078925/VANJ/VHA/009, odvolání znovu předložil žalovanému s následujícím závěrem: „*Po předložení rozhodnutí správce poplatku zjistil, že místní poplatek na dané období měl být stanoven na částku 605.817 Kč, tudíž o 155.817 Kč vyšší, než byl stanoven ve zmíněném platebním výměru.*“. S tím se žalovaný spokojil a vydal napadené rozhodnutí.

Zde musí zdejší soud správním orgánům vytknout to, že se nijak nesnažily vyjasnit rozpor mezi ohlášením žalobce, seznamem Ministerstva financí a potvrzeními dodanými žalobcem. Vzhledem k velkému množství zařízení a nejasnostem v jejich celkovém počtu, bylo vhodné, aby správní orgány přesně specifikovaly zpoplatňovaná zařízení. Nelze akceptovat odůvodnění žalovaného, že žalobce měl povoleno 118 ks zařízení po celé období a dalších 9 ks po část období, takže platební výměr, kterým bylo vyměřeno za 90 ks zařízení, tj. méně než zjistil žalovaný, je v pořádku.

Správní orgány v dané věci zcela opomenuly § 115 odst. 2 daňového řádu, který zní: „*Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele*“. Pokud měl správní orgán v úmyslu vyměřit místní poplatek rozdílně, než ohlásil žalobce, měl jej seznámit se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují. Žalobce neměl k dispozici seznam dodaný Ministerstvem financí, a stěží mohl namítat jeho správnost či dokazovat, že k předmětným zařízením povolení nemá. Zaslal tedy povolení, ke kterým byl vyzván, aniž by věděl, jaké skutečnosti tím chce správní orgán prokázat. Podstatným způsobem tak byl zkrácen na svých procesních právech, jelikož účinně nemohl brojit proti podkladům rozhodnutí.

Zákon stanoví jasná pravidla, za nichž lze v rámci odvolacího řízení provádět dokazování. V posuzovaném případě však správní orgány tato pravidla nedodržely a v rozporu se zákonem

žalobce před vydáním rozhodnutí neseznámily se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují a neumožnily mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Přitom v souladu se zásadou legality, zakotvenou v § 5 odst. 1 daňového řádu, jednají správci daně při správě daní v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy a šetří přitom práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů. Žalovaný v daném případě tedy postupoval v rozporu s § 5 a § 115 odst. 2 daňového řádu.

Tímto postupem tak žalovaný zatížil řízení ve věci původně vedené pod sp. zn. 31Af 49/2011 vadou mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto zdejší soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil.

Následně zdejší soud přistoupil k vypořádání i ostatních žalobních námitek. Tyto však neshledal důvodnými.

Námítka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námítka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v případě provozu centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a co je tedy předmětem místního poplatku vyměřeného na základě vyhlášky č. 9/2010. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterijních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterijních terminálů jako takových.

Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na (<http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je *„přípustné, aby obec, pocítuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“*

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný náleze ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru *„že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení*

k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), *neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“.

Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a nezákonné zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno

Žalobce dále považuje správní rozhodnutí za nezákonné z důvodu neúplně zjištěného skutkového stavu a současně i pro zjevně nesprávné zpoplatnění koncových terminálů, které v relevantním období nebyly uvedeny do provozu, příp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno.

Ze znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g) podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné

technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích. Vyhláška č. 9/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Proto otázka, zda bylo jiné technické herní zařízení uvedeno v příslušném zdaňovacím období do provozu, není pro stanovení výše místního poplatku relevantní.

Provoz jiného technického herního zařízení je však relevantní z hlediska zániku poplatkové povinnosti. Zánik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den trvalého ukončení provozu jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Dále pak podle čl. 4 vyhlášky č. 9/2010 je poplatník rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

Z výše citovaných článků obecně závazné vyhlášky č. 9/2010 vyplývá, že o trvalém ukončení provozu jiných technických zařízení je povinen informovat správce místního poplatku poplatník, vyžaduje se tedy jeho procesní aktivita. Ve věci vedené pod sp. zn. 30 Af 31/2011 nebylo zjištěno, že by žalobce správce místního poplatku o takové skutečnosti informoval a následně tak neučinil ani v řízení před žalovaným. Správce poplatku následně i žalovaný tak neměli způsobilý podklad, jež by mohli zohlednit při vyměření místního poplatku, proto nelze jejich rozhodnutí z tohoto ohledu považovat za nezákonná či založená na neúplně zjištěném skutkovém stavu, neboť správce poplatku, jakož i žalovaný, nejsou povinni tyto skutečnosti zjišťovat z úřední povinnosti. Ve věci vedené původně pod sp. zn. 31 Af 49/2011 byly okolnosti odlišné a soud se jim věnuje v části zabývající se nepřezkoumatelností rozhodnutí.

Nerespektování obecných zásad právních

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě, že legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití

záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezu Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nálezu Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 71/2007-60 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 7 Afs 126/2005-75 tak nejsou v souzených věcech aplikovatelné.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky důvodnými, proto soud postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s. žalobami napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je tak ve smyslu § 78 odst. 5 v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení pak žalovaný odstraní soudem vytýkané vady.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ohledně výše náhrady nákladů řízení rozhodoval soud v intencích rozsudku NSS ze dne 21.července 2010, č.j. 1 Afs 96/2009-87 (dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soudu proto rozhodl o nákladech řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 30 Af 33/2011 následovně. V nyní posuzované věci byly původně podány 2 samostatné žaloby, byly vedeny 2 samostatná řízení, v každém z nich zástupce žalobce učinil vždy dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba). Zdejší soudu vydal ve věci sp. zn. 31 Af 49/2011 dne 15.6.2011 usnesení, kterým samostatná řízení o žalobách spojil do jednoho řízení vedeného pod sp. zn. 30 Af 33/2011. Po spojení věci založil žalobce do spisu sp. zn. 30 Af 33/2011 repliku. Žalobci proto náleží za samostatnou žalobu, jež byla vedena před spojením pod sp. zn. 30 Af 33/2011, odměna za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) ve výši 3 x 2.100 Kč, tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.], tedy celkem 7 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1.512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Žalobci dále náleží odměna za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) ve věci, jež byla vedena u zdejšího soudu před spojením věcí samostatně po sp. zn. 31 Af 49/2011 (§ 11 odst. 1 písm. a) a a) vlhl. č. 177/1996 Sb). Odměna za jeden úkon činí 1 050 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 ve spojení s ust. § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Žalobci rovněž náleží částka k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Náklady řízení se zvyšují o částku 567 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15 979 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu